

umjetnine prevodljivo je ono što je univerzalno ukorijenjeno u čovjekovu idealitetu, a neprevodljivo ono što je usko pojedinačno u samom jeziku. Nema neprevodljivih bitnih elemenata u bilo kojem pjesničkom djelu.

U jednom od najinstruktivnijih tekstova knjige »Kranjčevićev Satyricon«, Grčić meditativno iskustvo o pjesničkom jeziku i duhu racionalizira do jasnoće i preciznosti, artikulirajući vlastitu poetiku. Na primjeru hrvatske pjesničke baštine s kraja prošlog i prvih desetljeća dvadesetog stoljeća izvodi zakonomjernosti hrvatske pjesničke sadašnjosti, njezine otveze da svoj novum izgrađuje iz jezičkog i kulturnog kontinuuma. Koliko god Krleža i Ujević znače razvijene i različite oblike moderniteta, obojica su isključivi, jer inzistiraju na jednostranosti subjektivnog i objektivnog aspekta iskustva, a to po aksiomu Grčićeve poetike znači iznevjeravanje »pjesničkog zadatka, objektivizacije osobnosti«. Naše suvremeno pjesništvo i kritika trebali bi više učiti, prevalorizirati jezičke i unutarnje pjesničke dosege Mažuranića i Kranjčevića, jer su oni »u najboljim djelima nadvladali dvojnost stvarajući zrelo pjesništvo«. Moram istaknuti da su ove paralele i korelacije u Grčićevoj kritičkoj viziji teorijski najmanje otporne, u njima je zanimljivo i svježje, ali nedovoljno raščlanjeno koncipiran Eliotov objektivni korelativ..

U ovoj značajnoj, esejistički zreloj i promišljenoj — uz Dragojevićevu sigurno najosobnijoj knjizi mlade hrvatske kritike, ima nekoliko eseja lucidnih iskrišta i konsekventnih iskustvenih interpretacija; posebno ističem *A. B. Šimić i tradicija*, *Dora Pfanova*, *Pjev smrti i ljubavi*, *Ezra Pound i Provincija deserta*.

RUŠEVINE

Mile Maslač Pedić

manje osjećam
da je život prožet umom
do danas sam nosio osjećaj
vraćajući se sebi
izgubio sam ono
što sam osjećajući gradio